

РЕШЕНИЕ

№ 433

гр. София, 26.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 19.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **939** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. чл. 284 - 286 от ЗИНЗС.

Образувано е по искова молба, подадена от Х. А. К., ЕГН [ЕГН], с която срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е предявен иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., възникнали в резултат на действия и бездействия на служители на затворническата администрация, за периода от 08.06.2019 г. до момента на предявяване на иска. Претендира се присъждане на законна лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното плащане.

В исковата молба, уточнена с молби от 09.04.2021 г. и от 31.05.2021 г., се посочва, че през 2019 г. на ищеца е била нанесена средна телесна повреда от лишения от свобода Н. К., в резултат на която е получил фрактура на носа. Твърди се, че във връзка с инцидента, служители на ответника са отправяли заплахи към К. и многократно са му отказвали да подаде жалби за нанесения му побой. Отказани са му били и прегледи в болницата на затвора С.. Описаните действия на ответника са причинили на ищеца негативни емоции, стрес, уплаха, загуба на вяра в институцията на ЗО К., влошен сън и кошмари, страх от следващ побой и от последствията, ако се бори, за да защити правата си.

В съдебно заседание ищецът, лично и чрез адв. Г., моли да бъде уважена исковата претенция. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуален

представител юрк. Д., изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на предявения иск.

Административен съд София град, I отделение, 3-ти състав, след като се запозна с приетите по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено следното, от фактическа страна:

От докладна записка рег. № 799/06.07.2021 г. (л. 40), изготвена от ИСДВР на 05 група в ЗОЗТ К., се установява, че в периода от 12.03.2018 г. до 06.08.2020 г., Х. А. К. е изтърпявал наказание лишаване от свобода, в размер на 3 г., в ЗО „К.“, по НОХД № 1302/2010 г. по описа на СРС. Считано от 06.08.2020 г. К. изтърпява наказание от 5 години лишаване от свобода по НОХД № 2984/2016 г. по описа на СГС, което се изпълнява в същото затворническо общежитие.

Установява се, че с молба вх. № 94-219/19.02.2020 г. на Министерство на здравеопазването (л. 212), Х. К. е уведомил министъра на здравеопазването за нанесен му побой през м. май 2019 г. от друг лишен от свобода, като в резултат на нанесените му удари в лицето, очите му били притворени и кръвясали, носът му бил подут и дишането затруднено, постоянно повръщал. Лишеният от свобода е поискал от министъра да се разпорежи да бъде извършена медицинска експертиза, която да установи вида и начина на получаване на посочените травми, както и периода, в който са му били нанесени.

От постановление от 05.03.2020 г. на прокурор при СГП (л. 396) се установява, че по пр. пр. адм. 126/08 г. по описа на СГП, на 04.03.2020 г. е постъпила жалба от лишения от свобода Х. К., в която са изложени оплаквания, че е бил изнудван от други лишени от свобода, удрял е и са му отправяни заплахи за убийство.

С писмо рег. № 3090/26.03.2020 г. (л.214), главният директор на ГД „ИН“ е уведомил началника на Затвора – [населено място], че при извършена проверка, по подадена жалба от Х. К. до Министерство на здравеопазването, е установено, че лишеният от свобода е постъпил в ЗО „К.“, на 17.04.2018 г. Посочено е, че при първичния преглед К. е съобщил за заболяване от артериална хипертония. От извършена справка в Затвора – [населено място] за месец май 2019 г. е видно, че лицето няма регистриран преглед или протокол за травматично увреждане, както и че не е подавал сигнал в този период. Разпоредено е лишеният от свобода да бъде уведомен, че ГД „ИН“ не е компетентна да удовлетвори искането му за назначаване на медицинска експертиза.

С писмо рег. № 229р-8635/31.03.2020 г. (л.216), във връзка с образувана преписка № 229000-5281/20 г. по описа на 05 РУ -СДВР, пр. пр. № 10890/20 г. по описа на СРП, по повод жалба, депозирана от Х. К., началникът на 05 РУ – СДВР е изискал информация от началника на ЗО „К.“ подавани ли са сигнали от лишения от свобода към затворническата администрация за възникнали инциденти през месец май 2019 г. между лицето и други лишени от свобода, един от които – Н. К.. Видно от отбелязването върху писмото, същото е предоставено за отговор на инсп. М., инсп. А. и д-р А. – служители на ЗО „К.“.

В докладна записка рег. № 368/09.04.2020 г. ИСДВР М. е докладвала на началника на затвора С., че във връзка с твърденията на Х. К. за нанесен му през м. май 2019 г. побой от друг лишен от свобода, е извършила проверка и е установила, че за посочения период няма регистрирана докладна записка, в която да е отразен такъв

случай и К. не е подал сигнал в посочения период.

С писмо изх. № 94-219/03.08.2020 г. (л.394) заместник-министърът на здравеопазването е препратил жалба от Х. К. до главния директор на ГД „ИН“, в която лишеният от свобода е поискал да му бъде извършена образна диагностика на травма, получена след побой.

С писмо рег. № 8139/17.08.2020 г. (л. 220) началник Отдел „СДВРП“ е информирал началника на затвора – [населено място], че в ГД „ИН“ е получена молба от л. св. Х. К., адресирана до Министерство на здравеопазването, с която лицето иска да бъде извършена образна диагностика на травма, получена след побой.

Видно от приложеното по делото искане за образно изследване от 01.09.2020, изготвено от д-р А. (л.292а), Х. К. е насочен за рентгенова диагностика на лицево-черепадна област. Като вероятна диагноза е вписано състояние след травма в областта на лицето от м. 05.2019 г. Резултатът от образното изследване, направено на 01.09.2020 г. от д-р Д. (л. 293), сочи за давностна фрактура на носни кости с лоша консолидация на фрагментите, последваща хиперблация на мукозата на носните проходи и пристена полипоидна формация на десен максиларен синус.

С докладна записка от 06.06.2021 г. (л.38), ИСДВР М. е докладвала, че като инспектор социална дейност към гр. 8 и гр. 9 в ЗО „К.“ е изпълнявала функции в периода от месец ноември 2019 г. до месец юни 2020 г. Било й известно, че от началото на 2020 г. Х. К. е започнал да подава жалби до ГД „ИН“, Министерство на здравеопазването, 5-то РУ СДВР, наблюдаващите прокурори на затвора и др., в които твърдял, че в периода април/май 2019 г. е имал конфликт и физическа саморазправа с лишен от свобода в 8-ма група, вследствие на което имал травма на носа. В посочения период инспектор на 8-ма група е бил В. Б.. През месец март 2020 г., по нареждане на началника на ЗО „К.“, инспектор М. и д-р А. направили проверка, при която установили, че в периода април/май 2019 г. не е регистрирана докладна записка, в която да е отразен такъв проблем. В докладната записка е отбелязано, че при видими наранявания на лишените от свобода или подадени сигнали за такива, надзорно-охранителният състав следва да отрази данните писмено в докладна записка, а след преглед от лекар да се изготви протокол за травматичните увреждания. Сочил също, че посочените от К. лишени от свобода, с които твърди, че е имал конфликти, са били разпитани от служители на 05 РУ СДВР.

С докладна записка от 05.07.2021 г. (л.43) д-р А. – лекар, ординатор в ЗО К., е докладвал, че до началото на м. март 2019 г. Х. К. е посещавал ежеседмично лекарския кабинет за получаване на медикаменти за лечение на кръвно налягане. Твърди, че от м. март 2019 г. до 03.04.2020 г. ищецът въобще не е посещавал лекарския кабинет, като на 03.04.2020 г. се е оплакал от настинка и му е предписано лечение. На 28.08.2020 г., след завръщане от Затвора – [населено място], К. е посетил лекарския кабинет с оплакване от контузия на главата без видими белези, поради което е изпратен на 01.09.2020 г. в болницата при Затвора, където му е направена графия на носните кости, при която е установена давностна фрактура на носните кости, с лоша консолидация на фрагментите.

Видно от писмо изх. № 1215/30.09.2021 г., изготвено от ИСДВР С. до началника на Затвора – [населено място] (л.89), за периода от началото на 2019 г. до 31.12.2020 г., Х. К. е подал две жалби до началника на ЗО „К.“, отразени в регистъра за жалби на лишените от свобода в ЗОЗТ „К.“, както и 49 броя писма, отразени в дневника за кореспонденция по чл.77 от ППЗИНЗС, до различни институции, съдържанието на

които не подлежи на контрол.

В приложеното копие от здравен картон, поддържан от сектор „Медицинско обслужване в местата за лишаване от свобода“ към ГД „ИН“ (л.49 -64) е отбелязано, че на 28.08.2020 г., след завръщане от Затвора – [населено място], К. е съобщил за болки в главата от побой преди година и повече. Отбелязано е, че се изпраща за снимка на носа. Следва отбелязване за извършена на 01.09.2020 г. рентгенова снимка на носните кости.

В лист за преглед на пациент № 113009/11.08.2022 г., издаден от д-р Й. (л.290), като основна диагноза е посочена девиация на носната преграда. В анамнезата е посочено, че след нанесен побой през 2019 г. , пациентът съобщава за нарушено носно дишане, като на преглед преди години било установено изкривяване на носна преграда. Обективно състояние: ПРС – проходими носни ходове вляво. Вдясно тежкостепенна девиация на носната преграда с конвекситет надясно, водеща до субтотална обструкция на носните ходове вдясно. Изследвания: отказана рентгенография, поради невъзможност на пациента да си я заплати.

С докладна записка изх. № 1771/05.10.2022 г. (л.296) ст. инспектор А. НГ в ЗОЗТ „К.“ е докладвал на началника на Затвора – [населено място], копия на тетрадките на 8, 9, 6 и 5 групи, в които се вписват лишените от свобода в ЗОЗТ „К.“, които желаят да бъдат прегледани от лекар. Приложени са и копия от дневниците за лишените от свобода, които са искали извеждане за консултация с медицинско лице в периода 2019 г. -2021 г. Видно от копието на тетрадката, в която се вписват лишените от свобода в ЗОЗТ „К.“, пост № 9, които желаят да бъдат прегледани от лекар (л. 303), Х. К., е заявил желание за медицински преглед на следните дати, относими към предмета на спора: на 03.06.2019 г.; 11.11.2019 г.; 02.12.2019 г.; 09.12.2019 г.; 06.01.2020 г.; 21.01.2020 г. и т.н.

Представените преписи от регистър на случаите на извеждане на л/с (задържани под стража) в лечебни заведения извън местата за лишаване от свобода е воден за време извън процесния период, а именно: от 16.01.2021 г. до 31.12.2021 г. (л.343).

По делото е приложена преписка, касаеща проведеното разследване по повод на друг инцидент с ищеца в ЗО „К.“ на 31.01.2021 г., данните, от която са ирелевантни за изследвания период в настоящото производство.

По делото са разпитани свидетелите Б. И. С. и П. С. В..

Свидетелят С. заявява, че е настанен в ЗО „К.“ от 02.06.2012 г., а Х. К. познава от края на 2018 г. Знае, че ищецът е подавал жалби, но инспекторите идвали нередовно на работа и не събирали редовно изходящата кореспонденция на лишените от свобода. Посочва, че в продължение на две години Х. и М. хранели групата, в която бил настанен и той, и никой нямал оплаквания от тяхната работа. През 2019 г. лишените от свобода от групата подали предложение ищецът да бъде награден. заявява, че през лятото на 2019 г. Х. е бил удрян много сериозно, имал тежки охлузвания по лицето. Лицето, което го е удряло е Н. Х., с който ищецът е пребивавал в съседната 8-ма група. Заявява, че от оплакванията на ищеца е знаел, че не е имало никаква реакция от администрацията.

Свидетелят В. заявява, че с Х. са пребивавали заедно в ЗО „К.“ около една година, но не си спомня дали ищецът е бил удрян и дали е пускал жалби.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице,

което твърди, че в периода от 08.06.2019 г. до настоящия момент търпи неимуществени вреди, в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия от администрацията на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", която е юридическо лице към Министерство на правосъдието, с териториални структури, включващи затворите - чл.12, ал.2 ЗИНЗС, респ. е надлежен ответник по чл.205 АПК вр. с чл.285, ал.1 от ЗИНЗС.

Материалноправната уредба на твърдяното право се съдържа в чл.284, ал. 1 ЗИНЗС, който предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 ЗИНЗС, който забранява осъдените и задържаните под стража да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение.

Основателността на предявения иск предполага установяване наличието на следните материалноправни предпоставки: - акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с които се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС; - настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението. Неимуществената вреда се предполага до доказване на противното по силата на оборимата презумпция, въведена с чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС.

Отговорността на държавата за причинените вреди по чл.284, ал.1 от ЗИНЗС е обективна и освобождава ищеца от тежестта да доказва вина на конкретно длъжностно лице. Обективният неин характер означава още, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са виновно причинени.

В чл.3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е прокламирано, че никой не може да бъде подлаган на мъчение, на жестоко, безчовечно или унижаващо отношение. По отношение на лицата, изтърпяващи наказание за извършени углавни престъпления, във вътрешното законодателство на страната това основно право е регламентирано с чл. 3, ал. 1 ЗИНЗС, съдържащ забрана осъдените да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според втората алинея за нарушение на ал.1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващи се в липса на достатъчна жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Изброяването е неизчерпателно.

Ищецът обосновава исковата си претенция с твърдения за незаконосъобразни действия и бездействия на администрацията в ЗО „К.“, изразяващи се в това, че след като през м. май 2019 г. му е нанесен побой от друг лишен от свобода, служителите на ответника са бездействали и не са му позволили да подаде жалба и да се освидетелства, като са възпрепятствали желанието му за преглед в болницата на Затвора – [населено място].

Въз основа на приетите по делото писмени и гласни доказателства се установи по категоричен начин, че служители на ответника са бездействали, като не са регистрирали нанесения побой на ищеца през м. май 2019 г., не са

предприели действия във връзка с изложените от него данни, вкл. чрез изслушване на лицето, нанесло побоя, както и на други лишени от свобода, които са били свидетели на случая. Видно е, че през м. февруари 2020 г. и след това, ищецът е подавал многократно сигнали до различни органи и институции – министъра на здравеопазването, Софийска градска прокуратура и СДВР, и въпреки че същите са препращани до ГД „Изпълнение на наказанията“, администрацията към дирекцията, не е осъществила каквито и да е действия, за да установи действителната фактическа обстановка по случая. В тази връзка следва да се посочи, че съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗИНЗС, прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби се осъществяват от Главна дирекция "Изпълнение на наказанията". В случая обаче служителите на ответника са бездействали, като не са осъществили правомощията си по контрол на дейността администрацията на ЗОЗТ К.. Напротив, видно от писмо рег. № 3090/26.03.2020 г., главният директор на ГД „ИН“ е разпоредил на началника на затвора – [населено място] да уведоми лишения от свобода, че ГД „ИН“ е орган по изпълнение на влезли в сила съдебни актове, с които е наложено лишаване от свобода, поради което не е компетентна да удовлетвори искането на К. за назначаване на медицинска експертиза по случая.

Същевременно, въпреки многократните сигнали до различни органи, съдържащи данни за оплаквания на К., свързани с процесния случай, от началника на затвора на С. не са предприети никакви действия в нарушение на чл. 15, ал. 1, т. 4 от ЗИНЗС, който оправомощава посочения орган да отговаря за спазването на законността в затвора. Във връзка с твърденията на ищеца единствено са изготвени докладни записки от служители в ЗОЗТ К. (обсъдени подробно по-горе в решението), с идентично съдържание – данни за пребиваването на лишения от свобода в затвора и личните му характеристики, и с твърдения за липса на информация за случая, но без данни за предприети действия за изясняването му. В резултат на това бездействие спрямо участниците във физическата разправа не са предприети никакви мерки, с ищеца не са проведени разговори и не са установени причините за възникналата конфликтна ситуация.

Не е своевременно разпоредено и извършването на проверка на здравословното състояние на К., с оглед многократните му твърдения за нанесени му травми от побоя. Опровергани бяха твърденията на д-р А., изложени в докладна записка от 05.07.2021 г., според които от м. март 2019 г. до 03.04.2020 г. ищецът не е посещавал лекарския кабинет. Видно от отразеното в приложените тетрадки за лишения от свобода в ЗОЗТ „К.“, желаещи медицински преглед, К. многократно се е записвал за преглед от лекар в периода от 03.06.2019 г. - 21.01.2020 г., но по делото не бяха ангажирани доказателства за извършени прегледи на лишения от свобода и за резултатите от същия. На лицето е извършено образно изследване едва на 01.09.2020 г., в резултат на което като вероятна диагноза е вписано състояние след травма в областта на лицето от м. 05.2019 г., с данни за давностна фрактура на носни кости с лоша консолидация на фрагментите, последваща хиперблация на мукозата на носните проходи и пристена полипоидна

формация на десен максиларен синус.

По гореизложените съображения следва да се приеме, че първият елемент от фактическия състав на отговорността – незаконосъобразни бездействия на служители на ответника, в случая е налице. Администрацията към ГД „ИН“ е бездействала, като не е изпълнила нормативно вменените задължения за пряко ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода, както и за съблюдаване спазването на законността в ЗО К..

Настоящият съдебен състав приема, че в резултат на установеното незаконосъобразно бездействие на ответника, ищецът е претърпял неимуществени вреди – усещане за стрес, уплаха, загуба на вяра в институциите, с оглед неосъществено съдействие, страх от следващ побой и от последствията от опитите му да защити правата си, притеснение за здравословното му състояние. С така установеното бездействие е осъществено нарушение на чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС, доколкото е предизвикало чувство на страх, усещане за незащитеност и малоценност, на силно огорчение и несъгласие. Действителното настъпване на посочените вреди не бе опровергано от представените от ответника доказателства, а и се потвърждава от подадените множество жалби от К. до ГД „ИН“, Министерство на здравеопазването, 5-то РУ СДВР, наблюдаващите прокурори на затвора и др., съдържащи данни за осъществено спрямо него насилие и за бездействие на администрацията на затвора С..

Размерът на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди следва да бъде определен в съответствие с чл. 52 ЗЗД. Спазването на принципа на справедливостта като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди изисква размерът на обезщетението да бъде определен от съда с оглед всички установени по делото факти и обстоятелства, касаещи начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице и при отчитане икономическия стандарт в страната към момента на увреждането. Следва да бъде съобразено и пилотното Решение на ЕСПЧ от 27.01.2015г. по делото "Н. и други срещу България", съгласно което паричната компенсация като форма на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, не трябва да бъде в неразумен размер в сравнение с присъжданията за справедливо обезщетение, определени от ЕСПЧ по силата на чл. 41 от Конвенцията в подобни случаи. Като насока в това отношение могат да служат принципите, изложени от ЕСПЧ - фундаменталният характер на правото на всяко лице да не бъде подлагано на нечовешко или унижително отношение, от една страна, а от друга времето, през което лишението от свобода е бил поставен в условия на нечовешко и унижително отношение по смисъла на чл. 3 от ЕКПЧОС, като най-важният фактор за оценка на претърпените вреди.

В случая, на първо място, следва се отчетат обстоятелствата, съставляващи проявления на нарушението по чл. 3, ал. 1 вр. с ал.2 ЗИНЗС – липса на предприети действия по отношение на сигналите, подавани многократно от ищеца, както и отказ да бъде установено здравословното му състояние след нанесения му побой на територията на ЗО К., което безспорно би могло да доведе до уронване на човешкото достойнство, пораждаше на чувство на страх от последващо нападение, чувство на незащитеност или малоценност.

На следващо място съдът съобразява характера и умерения интензитет на породените негативни преживявания, които представляват нормална, обичайна последица от установеното в случая нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС. Следва да бъде отчетен и периодът, през който ищецът е бил поставен в неблагоприятни условия, в резултат на установеното нарушение и е търпял доказаните вреди, с продължителност от приблизително една година и половина, предвид събраните по делото доказателства.

По гореизложените съображения съдът приема, че справедливото обезщетение за установените неимуществени вреди следва да бъде определено в размер на 800 лв. В останалата част, за сумата над 800 лв. до пълния претендиран размер от 30 000 лв., исковата претенция като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед гореизложеното, частично основателна се явява и акцесорната претенция за присъждане на законна лихва върху претендираното обезщетение. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД законна лихва върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди в размер на 800 лева, за периода от 29.01.2021 г. (датата на подаване на исковата молба) до датата на окончателното плащане. На основание чл. 286, ал. 3 от ЗИНЗС и с оглед частичното уважаване на исковата претенции, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца платената държавна такса в размер на 10 лева.

Искането на пълномощника на ищеца – адв. Г., за присъждане на адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, направено с молби от 11.04.2022 г. и от 30.09.2022 г., е неоснователно. По делото е представено единствено пълномощно, с което ищецът е упълномощил АД „Георгиев и Петров“, както и лично адв. Г. Г., за осъществяване на процесуално представителство по делото. Не са представени обаче доказателства за сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да е уговорено оказването на безплатна адвокатска помощ на някое от основанията, предвидени с чл. 38, ал. 1 от ЗА. Същевременно, в молбата от 11.04.2022 г. се сочи, че осъщественото процесуално представителство е безплатно, тъй като ищецът е материално затруднен, а в молбата от 30.09.2022 г. се твърди, че е налице хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 3, пр. 2 ЗА, визираща осъществяване на безплатна защита на близки. Следователно налице е противоречие относно основанията за предоставянето ѝ.

Воден от горното, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на Х. А. К., ЕГН [ЕГН], сума в размер на 800 /осемстотин/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, в резултат на незаконосъобразно бездействие на служители на ГД „ИН“, заедно със законна лихва върху главницата, за периода от 29.01.2021 г. (датата на подаване на исковата молба) до датата на окончателното ѝ изплащане, както и сума в размер на 10 /десет/ лева, представляваща разноски по делото, като ОТХВЪРЛЯ

предявения иск в частта за сумата над 800 лв. до претендирания размер от 30 00 лева.

Решението може да бъде обжалвано пред тричленен състав на Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: